

DE KLEENWANG

No. 5

WEEKBLAD VOOR DE
TROEPEN OP SUMATRA

Uitgave:

Dienst voor Leger-
contacten Medan

Redactie
Administratie

Troepencommando
Serdangweg
Telefoon: Mili 24.

„koffie malen”

DOOR SUMATRA'S AROU-KLOOF

De kolonel zei „het kon”, de overste zei ook: „het kon”, en bovendien waren de speciale troepen er heen gereden. Dus zeiden de mannen van kapitein Hui-zinga van 4 reg. stoottroepen: „Het moet”. En tenslotte laat je je eigen mensen niet uit de lucht voederen. Die eigen mensen lagen namelijk op het vliegveld Pukan Baroe en bij twee veerponten over de Soengei Kampar, iets meer dan twee honderd km. van Fort de Kock verwijderd. Een voorpost die geen voorpost meer is, maar een post-op-zichzelf.

GOODWIL

En het ging, ondanks de bergen en de meer dan honderd kilometer stijgende en dalende weg, die dan eens duizend en dan weer twee duizend meter boven de zeespiegel lag en alsmaar kronkelde, zodat je soms op je eigen colonne neerkeek. Het was er niet „link” in Pukan Baroe en Bangkinang. Neen, maar het volk leed er honger en volgens de berichten was medische hulp er broodnodig.

Luitenant Duym had vier kinderlijkjes op de passar van Bangkinang gevonden. Omgekomen van de hon-

ger..... Er heerste pokken en oedeem, dus moest de Hupva er naar toe. „En laat dan de cantinewagen meegaan”, had overste Raebel, de commandant van Fort de Kock en omgeving gezegd, „want dan kunnen mijn jongens ook wat krijgen en geef lectuur mee!”. Zo stonden Woensdagmorgen, 12 Januari te zeven uur vijftien, de wagens opgesteld. Voeding en medicijnen.

Een convooi van goodwill dus, maar zo dachten de in de bergen gevluchte benden er niet over. Even voor Pajacombo viel een handgranaat tussen de eerste wagens, een wheelcarrier en de jeep van de kolonel J.C.C.

Een beeld van de ellende in Zuid Assahan. De nieuw opgerichte vereniging onder leiding van mevrouw R. Scholten-Snijders, de Gerukan Amal Sumatera Timur, kortweg genoemd de GAST, heeft aan de Delische bevolking geldelijke en materiële steun gevraagd om in een groots opgezette actie de nood in de nieuw bevrijde gebieden te lenigen.

van Erp, die even wegdook, doch toen opmerkte: „Dat ding viel nog ver genoeg van ons!” Intussen was „dat ding” twee meter voor zijn jeep gesprongen. Luit. Jozen was intussen reeds de oetan ingedoken en keerde terug met een karabijn.....

Twee honderd en zoveel kilometer

Na Pajacombo ging het verder, de bergen in; voor ons lag het hoge bergmassief als een ondoordringbare muur. Daar achter lag een hoge vlakte en daarachter een tweede bergmassief. Brede kali's als de Sinomar, de Mahat en de Kampar, kronkelen zich door deze bergen naar de kust. Het water stroomt er met een achtsmijsvaart doorheen. Hier en daar een vriendelijk dorpje als Sarilamah en Pangkalan Kota Bahroe, Tandjong Pauh en Danau Bingkubang. Een vijftig km achter dit plaatsje ligt Pukan Baroe, met zijn vliegveld, dat wereldbekend is van de Indiëvluchten uit de eerste jaren en waar de vliegtuigen uit de Melbourne-race landden. Ik heb gepoogd het aantal bochten in de weg te tellen, doch ik gaf het na tien kilometer op. Toen was ik reeds bij de 700 gekomen en m'n chauffeur mopperde, dat-ie nu wel wist wat koffiemalen betekende. Z'n stuurwiel draaide van rechts naar links en van links naar rechts en soms kreeg ik een gevoel, dat de wagen het niet zou halen. We keken, nadat we de Arou-kloof door waren, op bergtoppen neer, die ons even tevoren onbedwingbaar hadden toegeschenen en de bergwind deed de tropenzon verkoelen.

Zo af en toe liet de kapitein de colonne stoppen, want als je over een afstand van een kilometer al slingerend een vier honderd meter stijgt, dan kan je koffie maken van het radiatorwater. En dan keken de chauffeurs naar de banden of ze namen een slokkie thee om het vele stof, dat in de poriën en je keel was gedrongen, weg te spoelen.

In Rantau Baringin, 124 km. van Pajacombo werden we door een sectie verwelkomd, die daar de veerpont bewaakt. „Hoe is het hier?” vroegen we, en een der Stoters antwoordde, dat er volop wilde zwijnen zaten, dat er ook tijgers waren en dat ze zelfs sporen van olifanten hadden gezien. „Machtig”, zei hij en zijn ogen glinsterden. Katjongs gierden de pont over. Met twee wagens tegelijk werden de wagens over de ongeveer tweehonderd meter brede rivier gezet. Het ging langzaam, maar waarom zou de mens in deze omgeving van berg en wildernis, haast willen hebben.....?

Aan de overzijde van de Kampar ligt de vlakte van Bangkinang, de vlakte van ziekte en honger. Het is moerasgrond. Verstikkende dampen stijgen op en als dan het voedsel schaars is, omdat de republikeinse leiders via Pukan Baroe exporteerden en enkel sigaretten en textiel importeerden, dan begrijpt men wel hoe de gezondheidstoestand achteruit gaat.

Bangkinang ligt voor een groot deel in de as. Verwongen machines van een remilling fabriek steken boven de verkoelde balken uit. De kampen, waar tijdens de Japanse bezetting honderden vrouwen en kinderen en mannen geleden hebben zijn ook verbrand en uit de vervallen woningen kijken ons ondervoede mensen aan. Ze hongerden en als ze het rode kruis op de Hupva-wagens zien, dan weten ze dat ze redding, genezing en voeding zullen krijgen. Het is een korte blik, welke wij op dit trieste beeld kunnen werpen. Wij kunnen niet blijven; wij moeten voor donker nog in Pukan Baroe zijn en voordat we dit eindpunt bereiken, wacht ons nog een veerpont. De tweede over de Kampar.

Dus reden we naar Pukan Baroe, waar we kwart over zeven arriveerden. Twee honderd en zoveel km slinger-, stijg- en daalweg zat ons in de wielen!

Opmerkelijk is de honger naar voorlichting van de bewoners in de pas bezette gebieden en nog opmerkelijker is het feit, dat zij het nieuws van de Nederlanders als een eerlijke bron beschouwen, in tegenstelling tot de tijd, toen de republikeinse „leiders” oppermachtig waren. Zij zelf immers, zagen de werkelijkheid. Zij zagen toendertijd de dagelijks groter wordende ellende. Al zeggen velen „Merdeka” te willen, zij gaan nu begrijpen, dat de ware vrijheid moet worden gezocht in een efficiënte en humane leiding.

PAARD EN MENS

Het leven biedt vele verrassingen, vooral het soldatenleven! En wanneer er nog paarden in het spel zijn, heeft men alle factoren om het leven gecompliceerd te maken, althans voor een infanteristmilitiesergeant van het KNIL, die in zijn normaal militair bestaan heel weinig met paarden heeft uit te staan.

Maar het kan gebeuren, dat een aantal paarden aan een bataljon moet worden toegevoegd, zoals dit het geval was, toen infanterie IV in Augustus 1946 de Dago-electriciteitswerken bij Bandoeng te beschermen kreeg. De watervang Bantarawi, diep in de heuvels gelegen, kreeg een kleine bezetting, die voor de fourage aangewezen was op paardentransport. Pittige paardjes. Waarmee echter alles was gezegd, want zo er hier van enig ras sprake kon wezen, dan moesten ze van een gemeen ras zijn geweest want ik ben tot de conclusie gekomen, dat 't gemene beesten waren. Een van hen heeft in de tijd dat het peloton, waartoe ik behoorde, op Bantarawi was gestationneerd, zelf een aanslag op mijn leven gewaagd. De aanslag is mislukt vide dit rapport en er zijn mensen voor minder dan hier gepresteerd werd, eervol vermeld. Ik kreeg alleen een gescheurde pantalon en een gekneusde schouder. Het verhaal gaat zo:

Op een heerlijke ijskoude ochtend — omdat Bantarawi in een nauw dal ligt, stroomt de wind daar ijskoud doorheen — ging de telefoon, die ons met de staf op Dago verbond. Het was een dringende oproep aan de pelotonscommandanten om binnen een uur voor een belangrijke bespreking in het Dago-theehuis aanwezig te zijn. Aan gezien mijn pelotonscommandant met verlof in Bandoeng was, had ik aan deze opdracht gehoor te geven. Nu was het van Bantarawi naar Dago een stief uurtje lopen, maar wilde ik daar fatsoenlijk voor de dag komen, dan diende ik eerst mijn baard-van-een-week van mijn aanschijn te verwijderen. Ik rekende echter uit, dat ik voor mijn ontbijt en toilet een halfuurtje uit kon trekken, want op de rug van een paard zou ik in een kwartier de afstand kunnen afleggen. Ik had echter niet op het paard gerekend. Het was in mijn berekening de onbekende factor, die mijn plan en mijn leven bijna in duigen deed vallen.

Voor hen die het nog niet hebben begrepen, moet ik hier wel even vermelden, dat ik nog nimmer op een knol had gezeten. Wel eens als kleine jongen, toen ik met vakantie bij een oom op de onderneming had gelogeerd. Het was toen echter een klein paardje, dat gedwee aan de leiband van een ondernemingskoelie liep. Maar zo'n solorit was terra-incognita voor mij. Om kort te zijn, toen ik in mijn beste uniform, geschoren en opgedoft, uit mijn tent stapte, liet ik mij een paard zadelen en voorleiden.

„Wah, toean maoe naik koeda?“, vroeg de keukenjongen mij bewonderend.

„Tentoe“, (vanzelfsprekend) antwoordde ik zelfverzekerd, terwijl ik het tuig inspecteerde, zoals ik dat op de film wel had zien doen.

Een ogenblik later zat ik in het zadel en ging het paard op een sukkeldrafje het bochtige voetpad af. Ik zeg opzettelijk dat het paard op een drafje het voetpad volgde, want van het eerste ogenblik af had ik de zekerheid dat de knol de verdere leiding op zich had genomen.

Maar er was slechts één pad, dat naar Dago leidde, dus was er niet de minste reden om een onregelmatigheid in de gang van zaken te verwachten. In de beste stemming bereikten paard en ik de tunnel.

Het doet ons genoeg weer eens een verhaal te kunnen plaatsen van een gedemobt redactielid, namelijk de heer Wout Doeve; de lezers welbekend om zijn Sjorsverhalen en artistieke illustraties.

Hier is zijn verhaal. „Paard en mens“.

Reeds vóór de oorlog met Japan uitbrak had de Post-Telegraaf-en Telefoon dienst van Bandoeng het nuttig geoordeeld om zich in te graven. Zo waren in de heuvels voorbij Dago tunnels gegraven, die middels dwarsgangen met elkaar waren verbonden. Deze ondergrondse werkplaatsen werden echter al lang niet meer gebruikt en door de verlaten hoofdtunnel voer de weg naar Bantarawi. De tunnel was aan de basis twee en een halve meter breed en ruim drie meter hoog.

Toen paard en ik bij de tunnel waren gekomen, strekten zich honderdvijftig meter vochtige duisternis voor ons uit. En hier maakte ik de blunder dat ik niets afwist van de psyche van een paard. Nog minder was ik op de hoogte van het feit dat dit speciale paard aan het linkeroog blind was, waardoor dit duistere hol dubbele angstvoorstellingen in het paardenbrein opriep. Ik had hier moeten afstappen en het beest met gemoedelijk uitgesproken troetelwoorden bij de leid-

sels achter mij aan moeten voeren. Maar het proces van het op en afstijgen borg voor mij nog te veel moeilijkheden in zich en overigens gaf de snelle opvolging der gebeurtenissen mij daartoe ook niet de tijd, want we waren in de tunnel voor ik het zelf goed besepte.

Bij de mens kan een paniek plotseling boven komen. Bij dit paard steeg deze ongegronde angst echter stapsgewijs. Maar toen was het ook volkomen en zoals bij een losgesprongen grammofoonveer werd de rest van de plaat in enkele seconden afgedraaid. Als een wervelwind sloeg het paard op hol en daar het aan het rechteroog blind was liep het hoe langer hoe meer tegen de rechterwand aan. Elk ogenblik verwachtte ik met mijn hoofd tegen de harde granietwand op te botsen, wat aan mijn carrière van militiesergeant bij het KNIL voorgoed een einde zou hebben gemaakt. Gelukkig brak plotseling de wand.

Het paard schoot met een vaart de zijgang in. Op hetzelfde moment liet ik mij uit het zadel vallen — mijn voeten had ik enige seconden daarvoor reeds uit de stijgbeugels kunnen verwijderen.

Daar lag ik in een pikdonkere gang met een snuivend en briezend paard ergens in mijn buurt.

Maar alsof het wegvallen van zijn last het gekalmeerd had, liet het zich in ieder geval gemakkelijk genoeg vangen. Hinkend en strompelend bracht ik de knol buiten de tunnel. In het daglicht maakte ik de inventaris op. Een gescheurde pantalon, een geschaafde knie en schouder. Het edele dier mankeerde natuurlijk niets en met zijn beperkt herinneringsvermogen stond het alweer rustig graspietjes te knabbelen.

Ik kwam op tijd op de bijeenkomst, maar nooit heeft iemand geweten hoe of het kwam dat ik er zo verfromfaaid bijliep. Evenals een blauwtje bij je meisje, zijn er sommige momenten in je leven, die je met de mantel der onnozelheid bedekt.

W.D.

NA TWEE JAAR

Gedemobiliseerde sollicitant: „Ja, de hele klus bevalt me wel, maar laat me nou eens eindelijk het wagenpark zien...“

„...OF ZOU IK AL TE OUD ZIJN?“

„Mijn naam is Proost en ik kom uit de Republiek...“ Mijnheer Proost is net aangekomen in het Julianakamp te SOERABAJA, een kamp, waar voorheen vluchtelingen uit de Republiek een goed onderkomen zochten en vonden. Inderdaad „voorheen“, want sinds de opmars van de Nederlandse troepen, ontvangt het Julianakamp met open armen de evacuees uit het pas bevrijde gebied.

Mijnheer Proost is een Indische Nederlander op leeftijd, een gezellige prater en leider van een Indonesisch toneel- en muziekgezelschap („opera's mijnheer!“), dat in de eerste dagen van de actie het onzekere Lamongan liet voor wat het was en er de voorkeur aan gaf het beloofde land achter de voormalige status quo lijn op te zoeken, tezamen met zijn vijf en twintig man sterke troep, vrouwen en kinderen inbegrepen, plus de hond en de kat.

„Een tochtje meneer... een tochtje... onze instrumenten moesten wij stuk voor stuk verkopen, om een klein beetje ketella te kunnen kopen... nu waren we wel gewend aan ketella, want al die jaren kregen we bijna niets anders. De rijst was altijd ontzettend duur en wij met onze schamele verdiensten konden die praktisch nooit betalen. We werden altijd wel behoorlijk betaald voor ons optreden maar we moesten bijna alles weer afstaan aan het een of andere fonds. Wat dat voor een fonds was, heeft niemand van ons ooit kunnen achterhalen...“

Op een gegeven moment moesten wij tijdens de tocht door een kalf. Er waren wel prauwen, maar we hadden niet meer de twaalfhonderd gulden, die ze vroegen, om ons over te laten zetten. Nou, ik had de baby boven op mijn hoofd en mijn zoontje op mijn schouder en zo ging het er doorheen, tot aan mijn borst in het water. Het was een hele verademing toen we Grisse bereikten. De mensen van mij zaten hem eerst enorm te knijpen, want ze hadden over de Nederlanders jarenlang niets anders dan griezelige verhalen gehoord en dat heeft tenslotte altijd zijn uitwerking. Maar dat was in Grisse gauw voorbij, we werden daar geweldig geholpen. We hebben daar een hele tijd gezeten...“

Nee, Lamongan was nog niet bevrijd toen we wegtrokken. Het bericht van de actie werd heel kalm opgenomen door de bevolking. Dagen tevoren gingen er trouwens al allerlei geruchten rond, dat de Nederlandse troepen nu wel gauw zouden beginnen. Het eerste wat we hoorden was dat Djokja was aangevallen, maar niets van parachutisten die geland waren. De stoutmoedigste leden van de TNI begonnen alvast te rampoken of voorbereidingen te maken om de zaak te vernielen, de rest trok de uniform, voor zover aanwezig, uit en dook de kampong in, bij moeder de vrouw...“

Verzorging? Nou, de medische verzorging was werkelijk allerberoerdst, je moest een kapitaal betalen, alleen maar om te laten constateren, dat je koorts had...“

De ontvangst hier in Soerabaja was prachtig; we hebben weer eens genoeg kunnen eten en voorlopig doen we het eens heerlijk op ons gemak, om wat bij te komen... mijn jongen kan nu gelukkig naar school gaan, maar ik had hem al wat schrijven geleerd... Ik heb al voorgesteld om met mijn mensen op te treden voor de Nederlandse militairen... en... zelf ben ik eigenlijk ook oudgediende; zouden ze me nog kunnen gebruiken of zou ik al te oud zijn...?“

HET pijproken strookt wel bijzonder met ons nationaal karakter.

Men kan zich moeilijk een bewoner van zuidelijker streken, vuriger van aard, heviger van gebaren, voorstellen, die gezapig een pijpje zit te smoken. Hij zou geen typische zuiderling meer zijn.

Een Frans diplomaat, le Vicomte d'Arlincourt schreef al lang geleden: „Een Nederlander zonder een pijp zou een nationale onmogelijkheid zijn, een stad zonder huizen, een toneel zonder acteurs, een lente zonder bloemen”.

Dat thans vele mannen sigaretten roken inplaats van een pijp, komt doordat er geen behoorlijke pijpen te verkrijgen zijn en goede tabak uiterst schaars is. Zagen wij beiden weer binnen ons bereik, dan zouden velen naar de pijp grijpen en de sigaret aan de beginnende rokers overlaten.

Het roken van een pijp tabak stemt rustig, kalmeert en houdt de roker uit de slaap en op zijn qui vive.

Want een pijp tabak is niet alleen een sedatief, (zoals de dokters zeggen, die zelf ook roken en dat zijn er veel), een kalmerend middel, net als broom, zij het met dit verschil, dat een pijp smakelijker is dan een medicijn.

Wie, alvorens bijvoorbeeld een besluit te nemen, een pijp opsteekt en op het rythme van regelmatige haaltjes zijn gedachten laat gaan, doet geen onberaden dingen.

Een pijproker is ook veelal een genoegelijk man. Degene, die zich met een zo bescheiden genot als het roken van een pijp het leven weet te veraangenamen, is geen doorgewinterde kankeraar.

Ijverige handen sorteren de goederen, die weldra naar de gebieden waar mensen in kommervolle omstandigheden leven, gebracht zullen worden.

Jura, is de geboorteplaats van vele houten pijpen. Daar heeft de pijp een industrieel centrum van belang doen ontstaan. Vóór de oorlog werden daar jaarlijks ongeveer dertig miljoen pijpen gefabriceerd.

Negentig procent was voor export bestemd. (De Fransman is geen over-

Als de koolaanslag in den kop te dik wordt, krab er dan wat met een niet te scherp mes uit. Een dunne koolaanslag is geen bezwaar, zij absorbeert de sappen, welke bij de verbranding der tabak ontstaan en bescherm het hout tegen ver inbranden.

Zorgt dat uw pijp goed trekt. Desnoods verwijdt u het systeem. We kunnen nog wel meer goede raad geven, we kunnen b.v. zeggen welke soort tabak u in die, of die pijp moet roken, maar wat geeft die raad als we geen pijp en geen tabak kunnen kiezen.

We gaan dus maar over tot de orde van de dag, of wel het stoppen van een pijpje eigen teelt.

Mogen we weer spoedig iets Niemeijerigs in onze tabaksdoos, of tabakszak hebben.

(Ontleend aan „Niemeijers adviezen voor pijprokers”).

Het roken van een pijp wijst op een gemoedelijke en joviale trek in het karakter. De aristocraat, de grootfabrikant, de hooggeleerde, de schrijver, de schilder, die het niet beneden zich acht heul te zoeken bij een zo populair en goedkoop genotmiddel als een smeulend propje tabak, net als iedere doodgewone sterveling en Jan Alleman, zal u niet afsnauwen, als u beleefd om een vuurtje vraagt.

Stelt u zich een gezelligen causeur voor des winters zittend bij een haard zonder dat hij een pijp rookt? De pijp is het onafscheidelijk attribuut van den gezapige verteller, de huis- en haardhumorist.

Het pijproken kent men in Europa reeds 400 jaar. In die tijd heeft de pijp natuurlijk vele gedaantewisselingen ondergaan, maar de grondvorm is gebleven.

Er zijn vele soorten: van gewone kalken pijpen tot de meest mooie meerschuijmen. Pijpen zijn er, welker koppen schepen, vrouwen e.a. beelden

vertonen als er maar lang genoeg uit is gerookt. Meerschuijmen pijpen met een mondstuk van amber, of barnsteen. Houten pijpen, welke de meest populaire zijn, gebogen, rechte, lange en korte.

Het beste en natuurlijk het duurste hout voor de pijp wordt gesneden uit de wortel van een heideboompje (bruyère), dat op Corsica en andere dorre mediterrane streken inheems is. Het hout is hard, doch moddelleerbaar, dichtvezelig en traag-verkolend. St. Claude, een dorpje in de Franse

tuigd pijpenrokers). Het merendeel der in St. Claude gemaakte pijpen, gaat naar Engeland, het pijpenland bij uitnemendheid. Hier wordt een klein deel, ongeveer een kwart miljoen in luxe uitvoering gemonteerd en weer naar andere landen uitgevoerd.

Het heeft geen zin om thans raad te geven bij het aanschaffen van een pijp, om de eenvoudige reden, dat, zoals reeds gezegd, niet veel pijp is te kopen.

Er zijn mannen, wien het tabakroken van nature goed afgaat. Zij zijn de geboren rokers. Anderen moeten het leren.

En dat wil zeggen: volhouden. Pijproken is geen heksentoer, maar de een is nu eenmaal wat handiger dan de ander. Eén categorie zal het nooit leren en wel de nerveuze man. Hij knaagt aan zijn pijp als een worm aan een slecht geweten.

Men moet rustig trekken met korte halen. Niet de pijp te veel uit de mond nemen. De pijp volkomen leeg roken.

Steekt geen verse pijp op, als de kop (van de pijp natuurlijk) nog warm is.

Klopt uw pijp nimmer tegen steen, of ijzer uit. Denk er om uw pijp is uw vriend, of eigenlijk vriendin, want pijp is vrouwelijk.

Reden te meer om de pijp met zachtheid te behandelen.

Als u een pijp hebt leeggerookt, leg haar dan met de kop naar beneden weg. Het vocht, dat zich in de steel mocht bevinden, trekt dan in de kop. Lieden, die de pijp met de steel naar beneden in de boorstzak van hun jas steken, of in den boord van hun sportkous, zijn geen pijprokers.

HET BRIEFJE

De bezetting van Kediri was voor de inwoners een volslagen verrassing. De TNI-benden vluchtten naar alle kanten en wij sprongen uit de wagens om de straten verder van alle sluipschutters te zuiveren.

In een van de portieken bij het kruispunt lag een ineengedoken gestalte, gekleed in smetteloos wit. Een dode of een zwaargewonde? Voorzichtig ging ik er heen om zo spoedig mogelijk hulp te bieden. Het was een zeventienjarige jongen, die daar lag, doodsbang met de vingers in de oren. Met een paar woorden stelde ik hem enigszins op zijn gemak en tot mijn verbazing antwoordde hij in vloeiend Nederlands.

Het deed vreemd aan, dit te horen in een gebied waarde republikeinse hartstochten hoogtij hadden gevierd.

Voorzichtigheidshalve fouilleerde ik hem even, tenslotte kun je nooit weten..... In een van zijn zakken vond ik een briefje, eveneens in keurig Nederlands gesteld. Het scheen wel of de voertaal van de meer gegoeden hier in Kediri Nederlands was.....

Het was een briefje, gelijk er in Nederland zoveel geschreven zijn in de moeilijke laatste tijden van de Duitse bezetting. Hoeveel huismoeders in de hongerwinter en daarvoor zouden hetzelfde geschreven hebben?

Hier volgt de letterlijke tekst:

„Mas T.,

Kunt u mij helpen aan melk? Voor een baby die bij mij is komen ngungsi (ngungsi betekent evacueren; waarschijnlijk was de schrijfster dit woord vergeten). Het is familie van Dokter S.

Bij voorbaat vriendelijk dank, ook namens de baby.

Gaarne uw toegenegen,

A.R.

De jongen had juist geprobeerd de melk te halen. Onverrichterzake was hij teruggekeerd, maar halverwege naar huis rolde de bevrijding binnen.

Nadat het Rode Kruis zich te Djocja had geïnstalleerd, begon het onmiddellijk met de uitdeling van goederen en kleren aan behoeftigen. Deze goederen waren afkomstig van inzamelingen, door het Rode Kruis bij Nederlanders en Indonesiers in de federale gebieden gehouden.

Bij een afscheid

Het is voor het Christelijk militair tehuis: ONS THUIS aan de Residents-weg een groot gemis, dat de heer E.O. van der Brug metterwoon Medan heeft verlaten en van 1 Februari af als hospitaal-assistent te Wingfoot in functie is getreden.

In Februari 1946 trad hij in functie als burger-ziekenverpleger en dat was hij nog tot voor kort. Je kon hem op gezette tijden met zijn tropenhelm op op de fiets zien voorbijrijden, magere bewegelijke gestalte, die, als hij zijn stuur niet had behoeven vast te houden, al rijdend dirigeren en sticuleren zou. Wat kon hij met een sierlijk gebaar zijn tropenhelm zwaaien ten teken van groet!

Toen het militair tehuis te Medan op 14 November 1946 werd opgericht werd hem gevraagd huisvader te willen worden. Daarover heeft hij niet lang gepraktiseerd, maar direct pakte hij de zaak aan en hij heeft als PAPPIE naam gemaakt onder de jongens, die al spoedig tot de geregelde bezoekers gingen behoren. Zijn hart ging uit naar hen en hij wilde graag zich geven aan dit zo noodzakelijke en mooie werk onder de militairen. Hoewel zelf geen militair, wist hij op uitnemende wijze het vertrouwen van de jongens te winnen. Door zijn oorspronkelijkheid, zijn gevatheid, zijn geestigheid, zijn hartelijke bereidwilligheid was hij net precies de man, die we moesten hebben. Zijn talenten op muzikaal gebied en zijn gaven in de reciteerkunst en zijn doodgewone ongedwongen omgang maakten hem zo bijzonder geschikt voor dit merkwaardige vaderschap.

De voorgedijraad heeft zich nooit door klachten genoodzaakt gezien om hem dit vaderschap te ontnemen. Hij had, — als hij haren had, — best grijs kunnen worden zonder ooit uit dit ambt te zijn ontzet. Neen, haren had hij niet, wel hersens. Dat heeft hij meerdere malen met trots verteld. In November 1948 dreigde het, dat hij vertrekken ging, doch die donderwolk dreef af, maar nu is het dan toch gebeurd. Nu, we gunnen PAPPIE van ganser harte deze mooie job, die een belangrijke verbetering van zijn positie betekent, maar missen zullen we hem en Mammie, die hem binnenkort volgt. En beiden zullen ook wel een beetje „ONS THUIS” missen, als ze daar in Wingfoot wonen. Het ga hun in alles wel!

ds. H.D.

LANGS DE WEG.

De territoriaal veldprediker, dominee Dekker, ontmoette op een van zijn tochten in de afgelopen actiedagen een oude tani. Deze landbouwer vertelde onder het genot van de gepresenteerde sigaret, van de slechte tijden gedurende het republikeinse wanbeheer en hij wist zich nog goed het tijdperk te herinneren toen een ordelijke samenleving in Indonesië was gevestigd. Hij was er zeker van, dat die tijden terugkomen.

GEESTELIJK LEVEN

Amice,

Ditmaal geef ik in deze kolom het woord aan het bestuurslid van de Christelijke Jongenmannenvereniging „Oosterlicht” en ik vraag je dringend goede nota te nemen van wat hij schrijft en zo het je mogelijk is, (want het kan zijn, dat je niet in Medan zit en dan gaat het natuurlijk niet), gehoor te geven aan zijn oproep om je ook aan te sluiten bij deze club, die er wezen mag en die, wanneer ze tot een grote club uitgroeit nog weer beter kan en zal beantwoorden aan het gestelde doel. Hier is het bestuurslid:

„Vrijdagavond acht uur. Tot voor kort was het nog stil en rustig in het mil. tehuis aan de Residentsweg. Nu is er echter een druk geroezemoes van stemmen, een geschuif van stoelen, af en toe een stem die luid lachend uitschiet en zovele andere kleine dingen die bewijzen, dat hier blijkbaar een vergadering wordt gehouden.

Inderdaad; een bijeenkomst van protestantse jongeren, militairen van onderscheidene rang, behorende bij verschillende onderdelen en afkomstig uit allerlei delen van Nederland. Men zou dus kunnen zeggen: Een heterogeen gezelschap. En toch..... dat is het juist niet. Zij allen zijn één en wat betreft hun doel en wat betreft hun willen. Hun doel, omdat zij welbewust de resultaten van hun Christelijke opvoeding enerzijds onderhouden en consolideren; hun willen, omdat zij anderzijds deze resultaten toetsen aan Gods Woord, ze bekrachtigen, versterken en vernieuwen, om ze dan uit te kunnen dragen in de wereld om hen.

Daarom zijn ze hier bij elkaar gekomen, deze C.J.M.V.'ers, omdat zij de roeping hebben, niet alleen maar

voor vrijheid en recht

In de periode van 2 tot en met 8 Januari 1949
zijn de volgende militairen van de
Kon. Landmacht gesneuveld:

Soldaat	P.C.H. Mittemeyer	Leg. no.	260614018
Soldaat	W. Th. v. d. Geest	„	270629064
Sgt. maj.	V.P. Blomjous	„	190317005
2e. lt.	J. v. Druten	„	240732025
Soldaat	C.A. v. Zwieten	„	250610048
Soldaat	M. Baks	„	271230243
Sold. 1e. kl.	J. Verbeek	„	130910002
Sold. 1e. kl.	H.J. Lichtenberg	„	240914002
Soldaat	W.J.M. Aarns	„	270903123
Soldaat	A. Cnossen	„	270926178
Soldaat	J. Meinders	„	261103034
Soldaat	G. v. Dijk	„	250502018
Soldaat	J.L.M. Derndsen	„	250614096
Soldaat	C.J. Schaap	„	270128142
Soldaat	J. Bravenboer	„	261125017
Soldaat	J. Köster	„	280517063
Soldaat	W. Metting	„	270611064
Soldaat	J.M.A. Mourits	„	270318074
Soldaat	J.N.H. v. d. Bergh	„	271211051
Sold. 1e. kl.	J. Bos	„	270717059
Soldaat	M.J. v. Zoggel	„	260403123
Soldaat	T.J.W. Kampschreur	„	260710214
Korporaal	G. Manussen	„	270717010
Soldaat	J. Meerman	„	260415214
Soldaat	A.H. Marges	„	251120060
Korporaal	T. v. d. Knaap	„	261002242
Soldaat	J.F. v. Hugten	„	231224027
Soldaat	J.A.F. de Wit	„	270314107
Wachtmeester	L.P.W.A. v. Veenendaal	„	271122206
Huzaar	D.J. Verhoog	„	270813216
Huzaar 1e. kl.	J. Vreeken	„	270804073
Soldaat	J. de Bruijn	„	260623061
Sold. 1e. kl.	J. Dijkstra	„	260402035
Sold. 1e. kl.	J.M. v. Weerdenburg	„	270329243
1e. luitenant	J.R. Simonis	„	150713003
Sold. 1e. kl.	L. v. Haastrecht	„	250806110
Sold. 1e. kl.	W. Th. v. Zandvoort	„	250611167
Soldaat	J.B. Meersman	„	270902241
Sold. 1e. kl.	B.W.C. Massop	„	240217181
Soldaat	H. Goeree	„	270722137
Korporaal	A.F.C. Verbeek	„	270331175
Sergeant	J. Jung	„	190625004
Sold. 1e. kl.	H.C. Timmerman	„	270716006
Soldaat	S. den Boer	„	270221180
Soldaat	J. Bervoets	„	281214511
Korporaal	D. Perlot	„	261025008

In dezelfde periode sneuvelden van het K.N.I.L.:

Man. sld. tkl. inf.	K.T. Lantang	Stmb. no.	K. 104719802
Amb. sld. tkl. inf.	P. Tuasela	„	K. 447146668
Kapt. infie.	W.J. Scheepens	„	„
Eur. SMI. inf.	E.G. van Ling	„	91396
Jav. sld. ekl. inf.	Pardi	„	K. 7467033
Snd. sld. tkl. inf.	Mohammad Djoeroeh	„	K. 64715669
Amb. sgt. inf.	J.C. Manuputty	„	17357
Chin. sld. ekl. inf.	Ong Hing Djoen	„	K. 7462629
Jav. sld. ekl. inf.	Ranoe	„	K. 6461913
Mad. kpl. inf.	Arva	„	1908
Tim. sld. tkl. inf.	E. Diaz	„	K. 84719089
Jav. sld. tkl. inf.	Kasiroen	„	K. 74613652
Amb. sld. ekl. inf.	E. Soumokil	„	K. 24713466
Mad. sld. ekl. inf.	Abdoel Mochtar	„	K. 24711952
Amb. sld. tkl. inf.	J. Marlissa	„	K. 5462101

Vermist worden van de K.L.:

Sergeant	W. Bijlsma	Leg. no.	260215065
Soldaat	B. Kamphuis	„	261219060
Sold. 1e. kl.	R. de Groot	„	211226004
Sold. 1e. kl.	G. Tenge	„	260911013
Sold. 1e. kl.	W.J.H. Rameekers	„	270603009
Sold. 1e. kl.	A. Grit	„	260109009
Eur. kpl. inf.	J. Wibalda	Stmb. no.	90852
			(KNIL)

De vorige verlieslijsten dienen nog te worden aangevuld met de namen van twee aan bekomen verwondingen overleden militairen van het K.N.I.L.:

Jav. kpl.	Partowidjojo	Stbm. no.	29760
Snd. sld. tkl. inf.	Soehara	„	K. 14821452

Christen te zijn, maar ook actief Christen, omdat zij met elkaar mogen medewerken aan de komst van Gods Koninkrijk op aarde en uiteindelijk, omdat Christus dit zo wil. Zo klinkt zijn roepstem tot ons door, ook hier in Indonesië. Laat deze roepstem er niet een zijn als die van een roepende in de woestijn, maar geef dan gehoor. Ook u hoort er bij, juist omdat u Christen bent, omdat u niet buiten de wereld staat, maar in de wereld en omdat u als Christen in die wereld uw taak hebt.

Zo wil de C.J.M.V. bouwen en bewaren. Zij bespreekt niet alleen onderwerpen in volstrekt bijbelse zin, maar ook de actuele onderwerpen komen ter sprake, zoals: beschouwingen over

secten en stromingen, het heden-daags wereld-gebeuren en de plaats die wij daarin behoren in te nemen. De C.J.M.V. vraagt daarvoor ook uw kennis en krachten. Blijft dus niet afzijdig staan, werkt mee, weest actief; met elkaar kunnen wij er iets moois van maken. Komt dus op de bijeenkomsten van de C.J.M.V. „Oosterlicht”, elke Vrijdagavond om acht uur in het protestant Christelijk militair tehuis aan de Residentsweg. U bent altijd welkom.

Tot zoover dat bestuurslid.
Hartelijk gegroet.

terr. legerpredikant.

SOLDAAT EN BURGER

Op een avond spraken we hem in Bantam, de jager, die een dag het pas bezette gebied had verlaten om een wagen naar Batavia te begeleiden. We hadden die avond geen stroom en op een hoek van de aloon-aloon, in het pikke donker, had zich een groepje mensen verzameld, waaronder de bovengenoemde zegsman. Zijn overdenkenswaardige woorden volgen hieronder:

„Een van ons had kennissen in Batavia en we besloten de wachttijd tot de terugweg daar door te brengen. We zagen er vrij stoffig en ongeschoren uit en je voelde dat de mensen in Batavia dachten: „Nou die knapen hadden zich wel wat beter mogen aankleden. Die andere soldaten, die hier rond lopen, kunnen dat ook.” Ze kunnen niet beter weten, want ze zien niet anders dan verlofgangers en bureaumensen. De mensen, die we een bezoek brachten waren erg vriendelijk. We kregen te drinken en te eten. Toen we verteld hadden dat we in Bantam alle belangrijke plaatsen bezet hadden, toen vroegen ze ons, zo op de onwillekeurig verwijtende toon van wat hebben die soldaten een leventje! „en wat moeten jullie nu nog in Bantam doen”. Toen heb ik geantwoord, ik kon het niet helpen, en ik schrok toen ik het zei: „Kersen plukken.”

Deze woorden zijn historisch, maar ze kunnen in alle toonaarden gehoord worden. De boven geciteerde woorden werden uitgesproken door een jongen, die niet overdreef, die de zaak vrij objectief bekeek. Maar wat hij zei was waar. De burger in de grote steden, wat weet die van het leven daar buiten zoals dat door de soldaat wordt geleefd. En wat is het niet irriterend voor een militair als hij verhalen moet aanhoren, waaruit dit onbegrip zo sterk naar voren komt. De burger, die een enkele maal in een auto naar buiten rijdt, zal op tijden waarop in de stad gewerkt pleegt te worden, in de kampementen daar buiten worden getroffen door zittende en niets-doende soldaten.

Maar hij vergeet, dat deze vaak 's nachts op patrouille zijn geweest of op wacht hebben gestaan. Hij vergeet ook, dat de Zondag in het militaire leven maar al te vaak er bij inschiet. En hij beseft waarschijnlijk niet, dat er weken zijn waarin één zelfde groep militairen, bijna zonder nachtrust aan één stuk in touw is. Een dergelijke periode moet weer worden gevolgd door een rustperiode. Maar hoe vaak schiet ook die er niet bij in!

Het militaire leven hier is een aaneenschakeling van kleine vreugden en grote teleurstellingen. Denk niet, dat de soldaat daaronder lijdt, dat het van zijn gezicht valt af te lezen. Daarvoor is hij moreel te goed, zijn incasseringsvermogen, om in de bokserstermen te spreken, te groot geworden. Hij heeft dit over het algemeen steeds aanvaard, wetend dat het niet beter kon, omdat hij de chaos om zich heen zag.

„Het moet” deze woorden, zonder voorbehoud, bepalen het leven van een soldaat. „Kersen plukken”, zei de soldaat, omdat ook hij in de afgelopen twee jaar drommels goed geleerd heeft en dat daarom onwillekeurig ook van ieder ander verwacht, dat na een opmars die vlot verloopt, die alle publiciteit krijgt, een periode volgt waarin de soldaat onopval-

zij vielen

zij gingen om het kwaad' bestrijden
bij duisternis en zonnelicht.
zij deden hun soldatenplicht:
de tani helpen uit zijn lijden.

schoten knalden en sloegen gaten
in hun leven en gezin.
het leed drong ook ons lichaam in
en wij bogen toen het hoofd, gelaten.

zij vielen in het zicht der haven
dóór hun plicht en vóór dit land.
dit sterkt ons: wij houden stand
het was het hoogste wat zij gaven.

hun strijd is nu dan uitgestreden.
boven hun graf, zo kil en grauw
spant zich het rood en wit en blauw
het bataljon staat aangetreden...

m.c.v.
tandjong poera
20-1-1949

Nieuws uit Nederland

Nog steeds heerst in Nederland de „Italiaanse” griep, een onwelkome variant op de Spaanse griep. Deze schoorsteenvegersgriep schijnt anders niet zo kwaadaardig te zijn als de vorige uit het land van Alva, waaraan we ook al onprettige ervaringen danken. De mijnwerkers slikken nu dagelijks een portie vitamine C tabletten tegen deze akelige ziekte. Een zeer gunstig bericht voor schrijvend Nederland was wel, dat de luchtpostbeperking naar Indonesië is opgeheven. Er wordt weer geschreven dat de spaanders er af vliegen. De vakantie voor de jongens van de veldpost is voorzij. Het is alweer de K.L.M., verzuchten deze knappen. Twee zeer onnemende gedemobiliseerde militairen uit Indonesië hebben blijkbaar jarenlang hun welfare-zeeprantsentjes opgespaard.

Zij hebben namelijk een fabriekje opgericht van „technische speciaalproducten” waar o.a. vloeibare zeep wordt gemaakt. Bescheiden van opzet, met een beginkapitaal van 3000 pop, maakt de N.V. Militex furore in Nederland. De zaken lopen uitstekend. Hoe bestaat het ook. Jaréééé in de zeepsop gezeten. Een minder gunstig bericht zijn de stakingen in Nederland. We spreken nog niet van een stakingsgolf maar het is wel bar als alleen al in de Amsterdamse haven 2800 man, waaronder 1800 havenarbeiders „dienst weigeren”. Het laden en lossen evenwel, ondervindt weinig stagnatie.

Nog is koning winter niet verdwenen of de eerste „voorjaarsgroenten” worden al geveild. Fancy prijzen overigens, dank zij de ruime exportmogelijkheden. De wintergroenten kelderen in prijs en worden met de nek aangekeken. Op verschillende Noord-

lend te werk gaat. Maar een tijd, die veel meer van zijn uithoudingsvermogen, van zijn moreel en zijn gezondheid vraagt, dan elke opmars ook: de zuivering.

Onophoudelijk patrouillelopen, met een aaneenschakeling van kleine teleurstellingen.....

Hollandse vellingen zijn al enkele tonnen wintergroenten doorgedraaid. Kennis vindt, dat ze die bullen maar moeten „bussen” en naar Indië sturen. Een lekkere portie boerenkool met worst smaakt altijd al is het honderd graden in de schaduw, zegt hij. Hij kan het weten want hij zit in Teroetoeng met drie dekens. Het noorderlicht heeft weer eens in Nederland geschenen. De gloed over het met rijp bedekte land moet een fantastisch gezicht zijn geweest. Kennis vond het natuurlijk weer niks bijzonders: Met een paar lichtkogels krijg je op ieder uur van de dag hetzelfde effect, zegt hij.

Omdat de vleesimport onder de raming is gebleven, is in Holland het vleesrantsoen verlaagd tot drie ons per veertien dagen. Als compensatie wordt er echter over die periode twee ons kaas extra verstrekt. Je bent tenslotte kaaskop of je bent het niet.

Er bestaat grote vrees, dat Amsterdam de vuilste stad ter wereld zal worden. De reden? Driehonderd werksters van de GEMSTO zijn in staking gegaan. Zij eisen slechts een loonsverhoging van 60 tot 96% per uur. Die vrouwen toch.

Men kan in Amsterdam echter meer dan staken alleen. Op Schiphol is men hard aan het werk aan de nieuwe Fokkerfabrieken. Men wil eind 1952 gereed zijn. Tegen het einde van dit jaar wil men nog de reparatiewerkplaats van de oude naar de nieuwe fabriek overbrengen. Driehonderd man personeel zullen in de buurtkampings van de nieuwe fabriek hun tempaties krijgen, de boffers.

We behoeven niet bang te zijn, dat we ons als gedemobiliseerden in Nederland niet op ons gemak zullen voelen. In vele opzichten kunnen wij er de Indonesische sfeer terugvinden. Ook op het gebied van de „zwarte kunst”. Ja, Nederland heeft er weer een nieuwe fakir bij. Hij heet Cornelis Nung en is 23 jaar oud, 1 meter 95 de hoogte in en van beroep scheepslusser. Reeds als knaap was hij al vol belangstelling voor de Indiase fakirs.

Bezitten vissen hersenen? Het schijnt van wel. Deze waterbewoners, die wij als „stomme kringen” aanduiden, weten kleuren zowel voorwerpen te onderscheiden en er zich naar te gedragen, vooral wanneer een kleur of voorwerp identiek is met het ontvangen van voedsel. Zo werden door dr. Frank. A. Brown proeven genomen in een aquarium waarbij een glazen buisje met een gekleurd bandje erom in het water werd neergelaten. De vissen die in de buurt kwamen kregen te eten. Daarna werden andere kleuren op de bandjes geplaatst en de vissen die toen naderbij kwamen kregen door middel van een draad een electrisch schokje te incasseren. Na vijf à tien lessen bleken de vissen de kleuren rood, groen, blauw en geel te onderscheiden. Werd de „eetkleur” voorgezet, dan schoten ze er op af maar bij de andere kleuren bleven ze bewust op verre afstand rondobberen.

Eveneens wisten de waterbewoners door dezelfde methoden cirkels, vierkanten en ellipsen te herkennen. Merkwaardig waren de diverse geluidsproeven met fluitjes en stemvorken in diverse toonhoogten die voor de vissen op zestig meter nog hoorbaar waren en daardoor bewezen, dat men bij het hengelen zo weinig mogelijk geluid moet maken.

Sporen van intelligentie, waarbij vissen, soms na ettelijke dagen nog een „gevaarlijk” stuk materiaal als zodanig wisten te herkennen, maken het bekende visserslatijn wat aannemelijk.

Luistert dus voortaan in stil ontzag naar een hengelaar als die wat weet te vertellen!

Doordat Amerikaanse negerarbeiders die in een synthetische rubberfabriek werkten, tot de ontdekking kwamen dat hun armen en handen blank werden, kwam men tot de slotsom, dat er een chemische stof bestaat die de huidskleur van de mensen kan veranderen. Of het middel onschadelijk is, kon nog niet worden uitgemaakt. Uiteraard veroorzaakte dit bericht bij de Amerikaanse reactionairen enige ontsteltenis. Toch een opheffing van de „coulour-bar”?

De club der katten, is het onderwerp van bespreking in het Engelse plaatsje Croydon. Aldaar is juffrouw Alice Baldsin overleden en zij blijkt haar gehele vermogen, zijnde de kleine som van 11.000 pond te hebben nagelaten aan de poesen in Croydon. Er moet een club voor katten worden ingericht, terwijl haar huis tot een gratis logies zal worden herbouwd. Katten hebben het meer nodig dan mensen, heeft zij waarschijnlijk gedacht.

Dezer dagen toonde hij zijn konsten in intieme kring. Hij stak brei-stop-en-naaiaalden door armen, benen, oren en wat dies meer zij en geen droppel bloed kwam te voorschijn. Enige jaren geleden was hij bij de marine waar hij het zeenaaien leerde en het verhaal wil dat hij toen eens ten aanschouwe van een bewonderend publiek een knoop aan zijn wang naaide, zonder er in het minst last van te hebben. Je hebt toch rare kostgangers in de wereld. En dit is weer alles voor deze week.

DE NIEUWSTE WAPENS UIT AMERIKA

gepantserde vesten,
trucks waarmee men kan toveren,
betere affuiten, enz.

ALLEEN DE JEEP BLEEF ONVERANDERD

Op de 30.000 ha. grote proefterreinen en schietbanen van het Amerikaanse leger bij Aberdeen in Maryland, worden de nieuwste wapens van de Amerikaanse strijdkrachten door drieduizend mannen en vrouwen van het Amerikaanse leger, geholpen door drieduizend burgertechnici, aan zware en langdurige proefnemingen onderworpen. Op deze terreinen, die honderd miljoen dollar hebben gekost, worden door de wapenexperts proeven genomen met: uit nylon en aluminium samengestelde pantservesten voor piloten; een uit magnesium bestaand affuit van een 105 mm. kanon; een nieuw automatisch geweer van slechts drie en een half kilo; nieuwe tankmotoren en een serie nieuwe trucks en auto's, die in moeilijk terrein even snel zijn als een gewone wagen op een betonnen weg.....

De nieuwe trucks

Op het gebied van vervoermiddelen is sedert de oorlog een verbazingwekkende vooruitgang geboekt. De „jeep“, de oude vertrouwde kwart-tonner, is zichzelf gebleven, maar al het andere rollende materieel verandert. De drie-kwart tons truck is veel krachtiger geworden en ruimer dan zijn oorlogsvoorganger. Er wordt gewerkt aan een twee-en-eenhalf tons truck, een vijf tonner, een tientonner en een reus, die alle voorgaande vrachtwagens in laadvermogen zal overtreffen!

De nieuwe trucks zijn voorzien van krachtiger motoren, torsiebalkophanging en aandrijving op alle wielen. Verder kan de bestuurder van deze voertuigen van de cabine uit onder het rijden de spanning van alle banden regelen, zodat de wagens over ongelofelijk moeilijk terrein kunnen gaan, sloten kunnen nemen en hellingen met zeventig procent stijging kunnen klimmen. Op oneffen terrein volgen de wielen de golven van de grond door automatisch omhoog en omlaag te gaan. De wielen, die op de grond rusten, worden dan aangedreven, terwijl de voortbeweging van de wielen, die geen contact hebben, automatisch worde stopgezet.

DE NIEUWE TANK

De ontwikkeling van het tankwapen is na de oorlog minder snel gegaan. De nieuwe aanvalstank, de Patton-M

46 — waarvan er verscheidene honderden in productie zijn — is in feite een verbeterde uitgave van de Pershing-M 26. De „Patton“ heeft een sterkere motor, een 810 PK continental. De overbrenging is verbeterd. De M 46 kan om zijn as draaien, maar de tank heeft nog altijd het korte 90 mm kanon. Ook de pantsering, koepel en romp zijn hetzelfde gebleven.

ONDOORDRINGBAAR.

De pantservesten voor piloten en voor sommige stoottroepen zijn lichter en eenvoudiger geworden. Het nieuwste „Flakvest“ bestaat uit een dunne laag aluminium en vele lagen nylon. Een 11.34 mm. kogel doorboort het aluminium indien hij van dichtbij wordt afgeschoten, maar het nylon houdt hem in de meeste gevallen tegen.

ZWAAR GESCHUT DOOR DE LUCHT

De aluminium-magnesium affuit is ontworpen om de luchtlandingstroepen zwaarder infanteriegeschut te kunnen meegeven. De nieuwe affuit maakt een 105 mm kanon zeventien honderd kilo lichter en geeft het een dertig cm smallere wielbasis, waardoor vervoer door de lucht mogelijk wordt.

„INDIEN ER MAAR GEEN BRAND UITBREEKT . . .“

In de afgelopen drie jaar zijn achthonderd „oorlogsmoede“ vliegtuigen van alle types, waaronder B 29 superforten, op de schietbanen van Aberdeen met de nieuwe vliegtuigwapens beschoten om de uitwerking ervan na te gaan. Deze meedogenloze kanonnade heeft echter de in de oorlog opgedane ervaring, dat brand de

grootste vijand voor een vliegtuig is, niet kunnen aantasten. Gebleken is, dat een vliegtuig letterlijk doorzeefd kan worden en toch kan blijven vliegen, indien er maar geen brand uitbreekt. Hoewel de proeven nog niet zijn beëindigd, is men tot de overtuiging gekomen, dat het kaliber van de boordwapens groter dan vijftien mm moet zijn. De Amerikaanse marine-vliegtuigdienst gebruikt vooral het twintig mm kanon, terwijl de luchtmacht het beroemde half-inch (12.7 mm ±) Browning machinegeweer trouw is gebleven.

VIER MAAL SNELLER DAN HET GELUID

In de hypermoderne ballistische laboratoria van Aberdeen zijn kort geleden instrumenten ontwikkeld om de vlucht van een V-2 te kunnen volgen. Er is voorts een nieuwe supersonische windtunnel gebouwd, waarin snelheden groter dan viermaal het geluid, kunnen worden bereikt.

De geschuts koepel van een Lincoln bommenwerper. Dit nieuwe vliegtuig, dat in een tentoonstelling in Londen werd geëxposeerd, werd met ijver bekeken door de jonge koning van Irak, die momenteel in Engeland wordt opgevoed.

Twee kwartjes

Een Chinees zakenman, die per vliegtuig van Medan naar Batavia reisde, kwam, toen het toestel zich reeds in de lucht bevond tot de ontdekking, dat hij zijn tas, inhoudende een bedrag van f 17.000 was kwijtgeraakt.

Hij kon zich echter niet herinneren, waar hij deze tas had laten staan. Tegen passagiers in het vliegtuig maakte hij de opmerking, dat het hem wel een duizend pop waard zou zijn wanneer iemand hem de tas met geld terugbezorgde.

Een dag later kreeg de zakenman van de politie bericht, dat de tas met geld door een taxichauffeur gedeponerd was, en dat de eigenaar over het bedrag kon beschikken.

De Chinees stuurde de taxichauffeur een brief, waarin hij hem bedankte voor zijn eerlijkheid en sloot een bankbiljet van... vijftig centen in als beloning.

GEVONDEN.

Op het vliegveld te Siborong-borong is in begin Januari gevonden; één ransel met riemen waarin: patroontas, noodrantsoenen, stenmagazijn, niwin shagdoos met sigaretten, tabakszak en pijp, etensblik, vork, lepel en kleding met het wasmerk A.R. Af te halen bij korp. F. H. A. Duchateau (ML).

AAN ONZE MEDEWERKERS

De onbekende

Deze week kregen wij uit Tandjoeng Poera een eigenaardige zending. In een briefje aan de redactie kondigde een O.V.W.-sergeant een gedicht aan dat hij in de Klewang wenste te zien opgenomen. Het bedoelde gedicht: „Terwijl . . .“ is een product dat reeds voor de eerste politionele acties in allerlei vorm opdook en zelfs in Nederland enige furore maakte. Hooggeplaatste personen werden als scribent van dit gedicht gedoodverfd en... enfin nu ligt het dan weer op onze redactietafel. Wij kunnen het niet opnemen, geachte onbekende en zeker in principe niet omdat u er bij vermeldt dat ge het niet nodig acht uw naam en onderdeel aan de redactie bekend te maken. Bijdragen die voor plaatsing in aanmerking komen, nemen wij op verzoek van de inzender gaarne onder een pseudoniem op, mits de ware naam aan de redactie bekend is en... het werk geen plagiaat is.

M.C.V. te Tandjong Poera

Drie makers sneuvelden en dit maakte op de andere wapenbroeders een diepe indruk. De dichter M.C.V. schreef te hunner ere en nagedachtenis het gedicht: „Zij vielen“. Wij meenden het in deze Klewang reeds te moeten opnemen, aangezien de legeraalmoezenier in zijn geestelijk woord van vorige week ook over deze drie gesneuvelden sprak. Het gedicht van M.C.V. is roerend schoon door zijn eenvoud waarmee het de gedachten vertolkt van alle wapenbroeders die plotseling met de dood in al zijn kilte werden geconfronteerd bij de pas gedolven graven en afscheid namen van vrienden die, zoals de dichter zegt, vielen in het zicht van de haven.....

Kerstnummer

De Mortier van 5

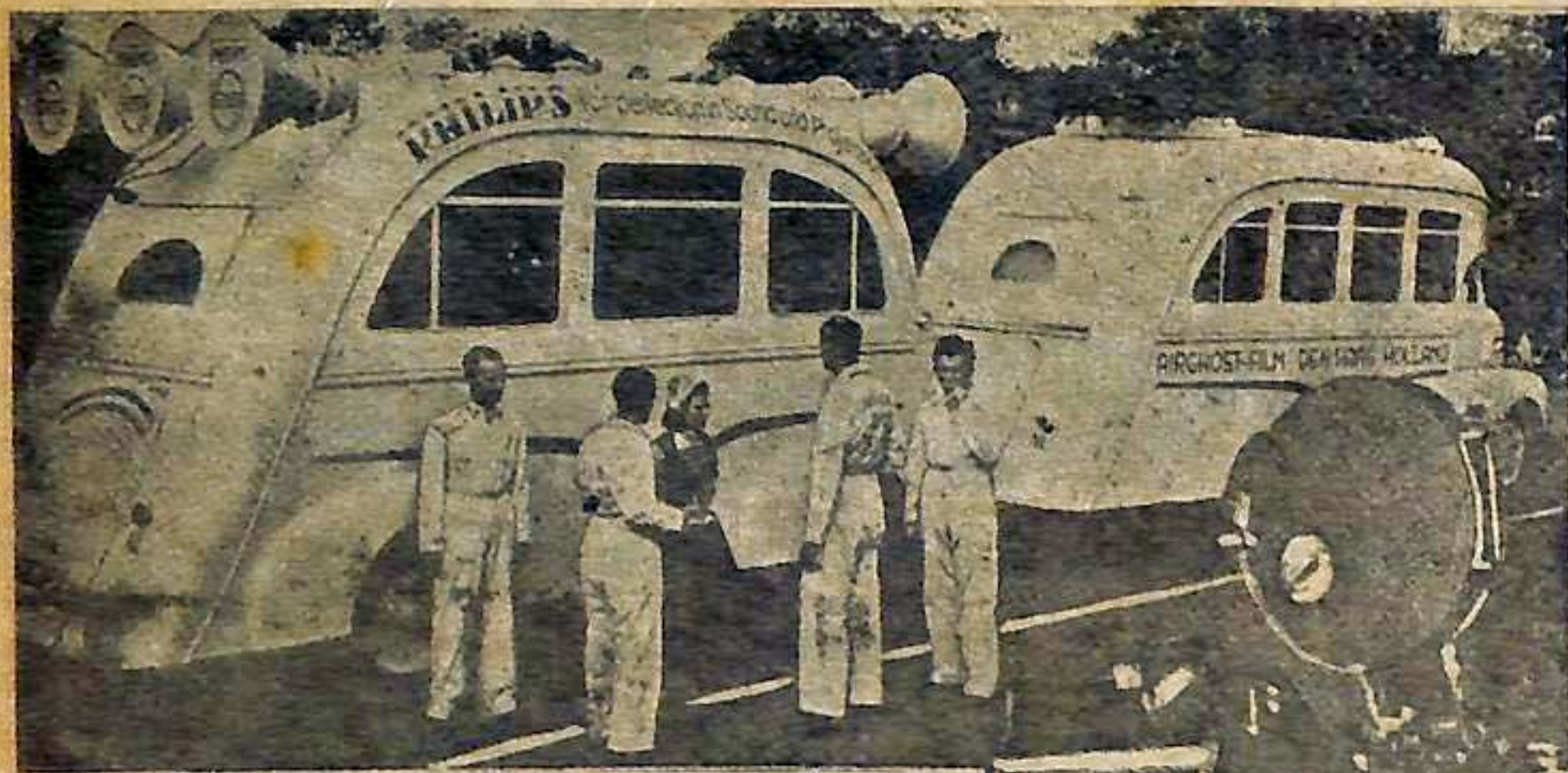
Aangenaam werden wij verrast door de toezending van het Kerstnummer van de MORTIER VAN 5, de stem van de jongens van 5-5 R.I. in het Semarangse. De jongens van het bataljon „pijp-pijp“, die terecht trots zijn op hun bataljon dat de verbinding Salatiga-Djocjakarta tot stand bracht: de jongens van de „beroemde trein naar Magelang“, het bataljon van Temanggoeng en Parakan. Het Kerstnummer valt ons direct op door zijn prima typografische verzorging en door de artistieke bandomslag en illustraties van de hand van J. A. Wesseling van 2-2 R.V.A.

Op de voorpagina een Kerstgedicht van Willem Brandt (Wm. S. B. Klooster), getiteld: Kerstavond. Uit de inhoud doen wij een greep: De Nieuwjaarsboodschappen van de generaals S. H. Spoor en mr. H. J. Kruls. Een Kerstverhaal: De weg terug..... van Anton Coolen en vele bijdragen van de jongens zelve. Twee pagina's werden besteed aan Kerst- en Nieuwjaarsgroeten van familieleden in het vaderland. Als met al een uiterst verzorgde Kerstuitgave met een prima inhoud.

Onze complimenten aan de hoofdredacteur J. Blom.

De plaatselijk bestuursadviseur, ass. resident T.G. Woudstra (staande) tezamen met het districtshoofd in de Tobalanden, P. Soemba Toroean (gehurkt) bespreken met de bevolking van Porsea over de richtlijnen in de toekomst.

„De Airghost”

HET initiatief van A. G. van Tol, om een openlucht-film-projectie-onderneming te beginnen, die onder de naam van „Airghost” in het buitenland voorstellingen geeft om Nederland en zijn producten grotere bekendheid te geven, is alleszins lofwaardig te noemen.

NEDERLAND is, evenals andere West-Europese landen, druk doende export-mogelijkheden te vergroten. Dit wordt echter veelal in niet onbelangrijke mate gestimuleerd door goede voorlichting in buitenlandse bladen. Doch steeds meer wordt de film als propaganda-middel gebruikt. Fabrikanten van artikelen met export-mogelijkheden, laten een z.g. bedrijfsfilm maken. (Het is uit de aard der zaak te wensen, dat hieraan de beste filmers hun krachten wijden, opdat hier ook de Nederlandse Filmindustrie gedient zij). Een aantal van deze films wordt dan, samen met een film over Nederland, die tot doel heeft, ook het toerisme te bevorderen (tijdsduur ongeveer een uur) in belangrijke steden in het buitenland gedraaid. De landen die bezocht zullen worden, zijn voorlopig: Zwitserland, Italië, Spanje, Portugal, Frankrijk, België, Luxemburg, Engeland, Ierland en de Scandinavische landen. Deze voorstellingen geschieden, zoals reeds gezegd, in de open lucht. Hiertoe

beschikt de „Airghost” over een „Normaalfilm Philips Projector”. Deze is voor deze voorstellingen speciaal van een extra booglamp voorzien (Philips Lichtkanon), als hierbij afgebeeld. De gehele uitrusting van de expeditie, bestaande uit camera-mensen, vertegenwoordigers en propagandisten, is ondergebracht in (zoals afgebeeld) een truck met aanhanger, voorzien van de modernste hulpmiddelen die een verblijf van maanden in het buitenland, zeker behoeft. Het lijkt ons zeker niet onwaarschijnlijk, dat dit initiatief ertoe zal bijdragen, de goodwill van ons land in het buitenland in belangrijke mate te vergroten, indien men althans een film vertoont, waarmee de ons land eer kan inleggen.

(Filmfront).

FOTO-EXPOSITIES en nabestellingen

Door de zorg van de dienst voor legercontacten in samenwerking met de dienst welzijnsverzorging worden regelmatig foto-exposities gehouden waar dit maar mogelijk is. Ongetwijfeld zal bij u de vraag zijn gerezen of deze foto's kunnen worden nabesteld.

Inderdaad is dit nu weer mogelijk en voor belangstellenden geven wij hieronder de richtlijnen om in het bezit te komen van de verlangde foto's. Aangezien de foto-exposities in uw rayon rouleren onder toezicht en verantwoording van uw welzijnsverzorgingsofficier en deze autoriteit of een zijner medewerkers steeds hierbij tegenwoordig is, kunt u de bestelling aan dezen doorgeven.

Met de fotosectie van de dienst welzijnsverzorging, Koningsplein Oost 15 te Batavia is een regeling getroffen, waarvan wij het belangrijkste vermelden:

- Alle nabestellingen op foto's welke door de legercontactfotografen werden gemaakt en waarvan negatieven berusten in het archief van de dienst voor legercontacten te Batavia, worden gedaan aan: het hoofd onderafdeling picturele voorlichting van de dienst voor legercontacten te Batavia onder vermelding van letter en cijfernummer, voor-

- komende op de betreffende foto's der foto-expositie.
- Het verlangde aantal en het formaat dient te worden vermeld. Kosten 9 x 12: f. 0.40, 13 x 18: f. 0.75.
- Bestellingen moeten zijn vergezeld van een postwissel met het verschuldigde bedrag en worden geadresseerd als boven.
- Geen persoonsnamen vermelden, doch slechts alleen die van de dienst.

De fotosectie der dienst welzijnsverzorging belast zich met de uitvoering der opdrachten en de rechtstreekse verzending der foto's aan het opgegeven adres (welzijnsverzorgings-officiëren). Correspondentie over afgeleverde zendingen dienen dan ook te worden gericht aan de fotosectie der dienst welzijnsverzorging te Batavia.

- Wat is een bolus?
- Wat betekent: „op de bonnefooi” en uit welke taal is deze uitdrukking afkomstig?
- Wat is een jaarring?
- Wat is een moefiti?
- Wat is een misanthroop?

(antwoorden zie pag. 8).

„Hallo, beste ouders, hier is Fred...”

HOU JE DAN MAAR EENS GOED...

We hebben hen zien komen en gaan bij Radio Medan als zij hun witte kartonnen schijfje wilden laten „snijden”. Grote luidruchtige kerels met harige borsten en haar op hun tanden, geblakerd door de tropenzon, de polopperpet onverschillig op het droge peenhaar.

Luidruchtig sprongen zij van de zware drietonnens, minder luidruchtig beklommen zij de trap van de studio en zwiingend stapten zij de de controle-kamer binnen met zijn geheimzinnige apparatuur, het snijapparaat, de controle-apparaten, de studiomensen met hun koptelefoons, de bordjes overal met STILTE. In deze omgeving waren zij stil. Dit was hun dagelijks domein niet. Hier konden zij niet schreeuwen, niet kankeren, geen vloekje laten. Kerels, die anders niet gauw voor een gat waren te vangen en hun woordje onder alle omstandigheden buiten wel konden doen, fluis-terden met elkaar of potloodden nog gauw even aan de tekst voor de ouwetjes of voor de „moot”, het soldatenjargon voor de vrouw of ver-loofde thuis. Dan was het „zijn” beurt en met een laatste mislukte glimlach naar zijn kameraden stapte hij naar de microfoon en leuterde zijn vijf minuten vol. Kom, we zullen u eens deelgenoot maken van zijn verhaal dat wij u, dank zij Contact kunnen projecteren. De geschiedenis is van de hand van de jager H. Cuiper.

GESPROKEN BRIEF

Toen Frederik het besluit had genomen een gramfoonplaat te laten maken teneinde zijn stem door de ouderlijke huiskamer te laten schallen, was hij niet te houden.

Hij begon met zijn familie te schrijven, Jeaantje inclus: „bereid je voor op een plaat”.

Frederik zwoegde op de tekst; die moest hij beslist op papier zetten, was hem medegedeeld, want men had de ijselijkste ervaringen opgedaan met mensen die improviseerden en waren begonnen met een hoogdravend „Geachte toehoorders” en zelfs drie grammaticaal en moreel verantwoorde zinnen voortbrachten, waarna krijgsmannelijk idioom volgde, waarvan „hardstikke baik” en „bloedlink” nog zeer gematigde vergissingen waren geweest.

Frederik zette zijn toespraak op papier: tweemaal 2½ minuut is lang en het kostte hem enige uren om in antwoord huiskamer-Nederlands zijn gedachte neer te schrijven. Dit was beslist noodzakelijk, want Frederik stamde uit een ordentelijke burgerfamilie.

Pa, Moe en Jeaantje hadden zich daags na aankomst van het schijfje om de gramfoon verzameld. De ontroering was groot — die bekende stem..... en tranen welden in glanzende vrouwenogen. „Die arme jongen..... zo ver..... zulk een ruw leven en toch nog zo netjes!”

De toespraak voldeed aan alle eisen: hij prees de techniek, die dit wonder had geschapen, informeerde naar de gezondheid van de aangesprokenen: pa's rheumatiek, moe's trappenlopmoeilijkheden werden behandeld en hij maakte speelse, doch niettemin geoorloofde toespelingen op Jeaantjes huishoudcursus.

Dat ging één kant goed, 2½ minuut lang en het ging een eind van de groeve aan de andere kant goed, tot hij na 2 minuten de slotformule had geformuleerd, de familie en bekenden had gegroet, nog eens „dag” had gezegd en..... toen kraste de naald zacht doch toonloos verder. Nog een halve minuut restte en toen..... toen keihard en ontgoocheld: „Barst, nu is dat kolering nog niet aan het end. De boom in met die hap!”

Pa heeft een brief geschreven aan Frederik, de bataljons commandant en de veldprediker en Jeaantje heeft de huishoudcursus opgezegd.

Verzoekplaten-programma „VRAAG & AANBOD”

In het verzoekplaten-programma van 10 Februari a.s. over Radio Medan worden de volgende plaatjes gedraaid:

Voor Johnny A. v. d. Kraan, werkzaam bij de veldpost te Medan, op verzoek van Mej. E. A. Postema, Mathenesserdijk 20B. Rotterdam.

Soldaat M. v. d. Kolk. 31-ste B. hospitaal, op verzoek van Mevrouw A. v. d. Kolk-Rolst. te Bussum.

Wachtmeester M. C. Baarda. v.m.m.a. te Medan, op verzoek van ouders en zusje te A'dam.

Korporaal Joost Kloos 3-4 — 2 reg. inf. en soldaat Piet Koeman l.t.d. werkplaats 84, op verzoek van soldaat B. Diels v.l.m. Emmahaven te Padang.

Soldaat 1e klas Dick van Vuuren l.t.d. 720 te Pem. Siantar tijd. in het mil. hosp. te Medan, op verzoek van zijn

JAMMER

„Het strijdkrachtenprogramma in Nederland verzoekt ons het volgende bekend te maken:

„Per week worden te Hilversum ruim tweehonderd aanvragen om verzoek platen ontvangen van in Indonesië gelegerde militairen. Er is echter per week slechts één kwartier zendtijd voor dit doel beschikbaar, zodat slechts aan zeer weinig aanvragen kan worden voldaan. Men beperke dus zijn aanvragen om verzoekplaten tot zeer bijzondere gelegenheden, zoals gouden en zilveren huwelijksfeesten, dienstjubilia enzovoorts.

broer J. van Vuuren te Padang, staf U Brigade.

Voor Wim van Kempen in het mil. hospitaal op verzoek van Mevrouw Blumme van de onderneming Sawit Sebrang.

Nu we weer wat meer tijd hebben!

HERGROEPING DELISCHE VOETBALLERS

Volgens de binnengekomen opgaven, betreffende de deelname aan de komende voetbalcompetitie, is een indeling gemaakt over vijf afdelingen. In iedere afdeling zijn zeven à acht teams geformeerd. In totaal staan een vijf en dertigtal teams ingeschreven. Natuurlijk zijn veel van deze ploegen verzwakt door het verblijf van de spelers elders en om deze zelfde reden zijn andere clubs — tijdelijk — verrijkt met goede krachten. De grootste moeilijkheid voor de competitieleider was nu, om uit de opgegeven vijf en dertig voetbalelftallen de meest juiste en wat kracht betreft, meest gelijkwaardige indeling te maken. De vele vriendschappelijke wedstrijden, die in de afgelopen drie weken waren gespeeld, zijn de leidraad geweest tot de vorming van de momenteel opgestelde indeling. Daar van sommige verenigingen de reserves sterker speelden dan de eerste elftallen is van het principe „reserve klasse” afgestapt en is de competitie ingedeeld in de 1e klasse, de 2e klasse A en B en de 3de klasse A en B. Voor deze competitie is geen degradatie of promotie vastgesteld; wel zal in de volgende competitie met de stand van de diverse elftallen rekening worden gehouden. Op het ogenblik zijn in de 1e klasse ingedeeld: Medan Poetra; Sahata; Chung Hua; Victoria; ML; LTD; en Deli Mij.

In de 2de klasse A: Terco I; Behos; Unie; VMMA; AAT; Sub Cie; ML 2; LTD 2.

In de 2de klasse B: MP; Pl. Genie; LTD 3; ML 3; Medan Poetra 2; Chung Hua 2; Deli Mij 2; Sahata 2;

In de 3de klasse A: ML 4; AAT 2; Victoria 2; Behos 2; Sub Cie 2; LTD 4;

In de 3de klasse B: HVA; LTD 5; ML 5; AAT 3; Terco 2; Unie 2; VMMA 2;

SPEEL BASEBALL!

Van de zijde der „emmellers” (ML) is gunstig gereageerd op de oproep om baseball (het zo bij uitstek geschikte spel voor de tropen) in wedstrijdverband te beoefenen. Ook van de LTD gaan stemmen op, om een geoeftend team op de been te brengen. Tevens hebben enkele individuen zich opgegeven.

Van HBS-zijde wil de heer Jansma met een twee à drie elftallen meedoen. Alleen is het de vraag of de schooljeugd tegen volwassenen kan spelen.

BADMINTON:

IN FEBRUARI EEN TOURNOOI!

Spelmateriaal, (hoewel beperkt) is voorradig. En voor de rest: geef je op! Voor de badminton enthousiasten zal vermoedelijk in Februari weer een tournooi worden uitgeschreven. Het wachten is op materiaal uit Batavia. De prijzen voor pluimpjes op de zwarte markt zijn nog te hoog, zodat de inschrijfkosten daardoor te groot zouden worden, hetgeen voor de jeugdige burger liefhebbers — sters, en zeker voor de meeste militairen een belangrijk bezwaar zal zijn om mee te doen. De vraag naar de shuttles en badmintonrackets is enorm; wel een teken dat deze tak van sport zich steeds meer en meer in de belangstelling gaat verheugen.

HOCKEY:

OM HET PATIALA SCHILD!

De eerste competitiewedstrijd hockey is in een overwinning van Indian op MHC geëindigd (4-0). Daardoor is het vermoeden bevestigd, dat de Indiase vertegenwoordigers weer een ernstige gooi naar de bovenste plaats maken. In de komende wedstrijden zal worden uitgemaakt of de andere verenigingen sterker zijn geworden of in kracht hebben ingeboet. Het kampioenschap in de vorige competitie werd behaald door de militairen, maar het zal van het volledig uitkomen afhangen of zij dit stoute stukje wederom zullen uithalen. Het jaarlijkse tournooi om het bekende Patiala schild, dat over een paar maanden weer in Medan zal worden gehouden, is reeds twee maal achter elkaar door de Indiase ploeg gewonnen en zij zullen alles in het werk stellen om dit jaar de buit in de wacht te slepen. Het schild wordt dan definitief eigendom (drie maal achter elkaar).

BOKSEN IN MEDAN:

OPKOMST DROEVIG

Neen, met de bokserij in Medan gaat het niet zo bijster goed. De animo moet weer als van ouds worden, mannen van Medan en omstreken! Aan de instructeur, zaal, materiaal of tijd

VOETBAL-UITSLAGEN KNVB

De uitslagen van de Zondag 30 Januari in Nederland gespeelde voetbalwedstrijden voor de competitie luiden als volgt:

District 1: Blauw Wit — DOS 1-1, 't Gooi — Xerxes 2-1, Ajax — ADO 5-4, Sparta — Haarlem 4-1.

District 2: Feyenoord — DFC 4-1, EDO — Neptunus 0-0.

District 3: Hengelo — Zwolse Boys 1-2.

District 4: Helmond — BVV 0-3, De Spechten — Willem II 1-5, Juliana — Brabantia 4-2, NAC — VVV 1-2, MVV — TSC 2-3.

District 5: Friesland — Frisia 1-3, Emmen — Leeuwarden 2-2, Achilles — Heerenveen 0-5, HSC — GVAV 1-0.

District 6: Eindhoven — Helmondia 4-2, NOAD — Bleyerheide 3-0, Emma — De Baronie DNL 1-2, Maurits — Longa 2-1.

ligt het niet. De beroemde boksneuzen krijg je heus niet op deze trainingsavonden, evenmin ribbreuken of aangezichtsschendingen: alleen een prima getrainde body en een fijne lichamelijke oefening plus een dosis zelfvertrouwen. Neem dus een militaire bus op Donderdagavond a.s. en wees om half acht 's avonds in de Beatrixschool (hoek Sultansweg en Poloniaweg) present.

DIVERSEN

Naar wordt gezegd, wil nu ook — eindelijk — het VHK, VK enz. serieus aan lichamelijke oefening doen. Hockey, tennis en athletiek wordt reeds door enkelen beoefend; terwijl ook op de badmintonavonden binnenkort een paar leden kunnen worden verwacht. Tevens is op de schermavond door een tweetal acte de presence gegeven. En al die anderen??

Mogelijk zijn er heren te vinden, die het edele korfbalspel weer ter hand willen nemen. Op het ogenblik is één gemengd twaalf-tal te formeren, maar één twaalf-tal is niet genoeg.

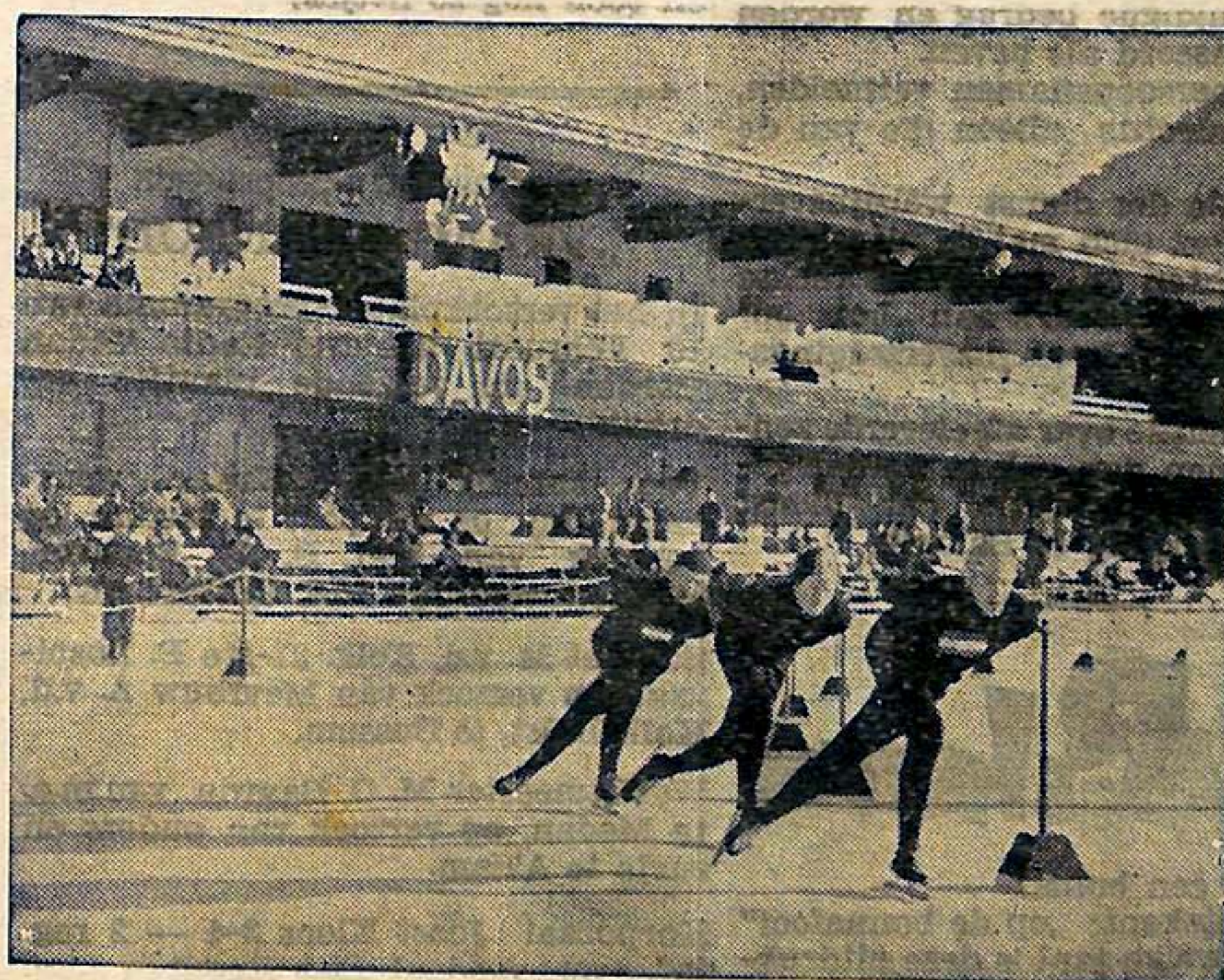
EVEN PIEKEREN

(antwoorden van pag. 7)

1. Een bolus is een platronnd stroopgebak.
2. „Op de bonnefooi” is een verbastering van het Franse „à la bonne foie” (aalaabonfwà). De betekenis is: op goed geluk.
3. Een jaarring is een ring van nieuw hout die zichtbaar wordt bij het doorzagen van een boomstam. Aan het aantal aanwezige jaarringen kan men de ouderdom van een boom vaststellen. Interessant is het op te merken, dat bij oude bomen in de vele jaarringen periodieke verschillen zijn op te merken. Om de elf jaren bereiken de ringen een maximum aan dikte alsof het groei-proces dus met een periode van elf jaar geleidelijk wisselend onder gunstiger tot minder gunstige omstandigheden plaats vindt. Dat het optreden van de zonnevlekken maxima eveneens plaats vindt met een periode van elf jaar kan als een afdoende verklaring voor het verschijnsel gelden. De door zonnevlekken uitgezonden magnetische krachtlijnen beïnvloeden klaarblijkelijk levensverschijnselen.
4. Een moeffti is een Mohammedaans schrift- en rechtsgeleerde.
5. Een misanthroop is een mensenhater.

HET gebeurt gebeurde in het buitenland:

sport in het kort.

Onze „top-men” op schaatsgebied: Jan Langgondijk, Willem van der Voort en Anton Huiskes in de bocht. Hier trainen zij zich op de banen van de Zwitserse wintersportplaats Davos voor de Europese kampioenschappen die aldaar op 5 en 6 Februari worden gehouden.

schaatsen

Men meldde uit Davos (Zwitserland), dat bij de Zwitserse kampioenschappen de Nederlanders van der Voort, Huiskes en Langendijk buiten mededinging mee reden. Van der Voort reed de 500 meter in 46.2 sec. waardoor hij zijn persoonlijk record verbeterde. Huiskes noteerde 47.1 sec. en Langendijk 47.5 sec.

Op de 3000 meter noteerde Huiskes 5 min. 2.6 sec. Langendijk 5 min. 10.7 sec. en van der Voort 5 min. 6.8. sec.

Een ander opmerkelijk bericht betreft Kees Broekman, die de 5000 meter in 8 min. 16.3 sec. reed, waardoor hij slechts 2.6 sec. boven het wereldrecord van de Zweed Aake Seyffarth bleef. Op deze plaats staat de Nederlander op de tweede plaats van de wereldranglijst van alle tijden.

boksen

Op 23 Januari werden in Brugge wedstrijden voor de internationale middengewichtcompetitie gehouden. De Nederlander Schoen versloeg de Belg Roose door een technische knockout in de derde ronde.